

Iz 43

Neboj se, já jsem tě vykoupil,
povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj.
Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou,
půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud,
půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. (Iz 43, 1–2)

Zjevení Janovo 21,1-6

1A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. **2**A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. **3**A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, **4**a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ **5**Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“ A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“ **6**A dodal: „Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé.“

Kázání

Zdá se, že se všechno tak nějak překotně mění. Lidé se zatajeným dechem sledují každodenní zprávy – co bude zítra? Je ohrožený svět tak, jak ho známe? Blíží se jaderná válka? Blíží se klimatická katastrofa?

Slychávám stesky zástupců starší generace, jak litují dnešní mladé lidi.
Říkávají: „Za nás byl ještě svět tak nějak stabilní...ale co dnes?“

A také slychám o mladých lidech, kteří vůbec přemýšlí, zda do současného světa plného nejistoty přivést potomky.

Za tím vším – stojí obavy o budoucnost.

A hluboká nedůvěra.

Máme vůbec ještě nějakou budoucnost?

Zdá se, jako by obavy ovládly lidské přemýšlení o budoucnosti.

O budoucnost se bojí lidé v západním světě, kteří mají volný přístup k informacím – sledují pravidelně média a čerpají informace ze sociálních sítí.

O budoucnost se bojí lidé ze zemí, které neblaze ovlivňují proměny klimatu.

O budoucnost se bojí lidé ze zemí, kde se válčí.

Ale samozřejmě i lidé, kteří prožívají osobní nejistoty – nad svým zdravím, zaměstnáním, nad svými vztahy a podobně...

A mnozí další a další...

Co je ale myslím dobré si uvědomit – je to, že jsou také lidé, kteří obavy o budoucnost nemají.

Jsou místa, kde palčivé problémy světa neotřásají společenským děním.
A pochopitelně i u nás – nebo v jiných západních zemích –
Jsou celé davy lidí, kteří nesledují zprávy a žijí si ve svých bublinách – víceméně spokojeným životem.

Proč to říkám? Ne abych ocenila to, že se někdo nezajímá o světové dění – **ale pro to, abychom si dovolili podívat se na obavy o budoucnost – z jakéhosi odstupu. Odebrali jim jakousi samozřejmost.**

Obavy o budoucnost **nej**sou nedílnou součástí našeho světa. Veškerého lidstva.

Jestli se vyvinou – to záleží na tom, na jakém místě žijeme, nebo také jaké informace k sobě pustíme – a jakou důležitost jim přisoudíme.

Kdybychom teď byli na nějakém sebe rozvojovém ezoterickém semináři – mohla bych tímto skončit. A říct – je to na vás – nebo možná - ve vás – jak se ke světu postavíte – co k sobě pustíte. A obavy zmizí.

Ale to říct nemůžu. Protože myslím, že biblická tradice k něčemu takovému rozhodně nevyzývá – svědkové víry mluví o Bohu, který **se zajímá** nejen o jednotlivce, ale i o celé lidstvo, celé stvoření.

Volá nás po tom, abychom se jedni o druhé zajímali.

Abychom hledali Boží království mezi sebou, ve světě, abychom nežili jenom pro sebe.

K tomu v dnešní době pochopitelně patří i určitá informovanost o tom, co se ve světě děje.

Nehledě na to, že ať chceme nebo ne, v propojeném světě, v jakém dnes žijeme, události na druhé straně planety přímo i nepřímo ovlivňují dění u nás.

Pokud se nevyhýbáme neutěšeným informacím – o válkách, lidském utrpení – do určité míry se obavám o budoucnost se zřejmě nevyhneme.

Co ale můžeme jako věřící lidé udělat? Pokusit se obavám odebrat absolutní moc nad našimi životy, kterou si mívají obavy tendenci nárokovat.

Jednoduše řečeno, můžeme usilovat o to, aby obavy o budoucnost - nepřeválcovaly naději.

Proto jsem dnes vybrala Ježíšova slova podle svědectví Janova Zjevení:

„Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec.“

Protože kromě toho, že nás Bible inspiruje k tomu, abychom měli tendenci zajímat se o celý svět – také nám dává ujištění – že Bůh tento svět drží.

Jako na počátku – tak i na konci.

Kniha Zjevení – popisuje ve snových vizích nejružnější katastrofy – hrůzy, které se děly, dějí a dít budou....

... čteme o zemětřeseních, vichřicích, ohni, lámou se skály a hoří města. Člověk ztrácí poslední kousek půdy pod nohama, příroda se obrací proti němu, nebe mu padá na hlavu... čteme o pronásledováních, vraždách a úkladech...

Ale nepopisuje to všechno proto, abychom propadli panice.

Ale abychom zaslechli, že nad vším hrozným, co se ve světě děje – i nad vším ještě horším, ke kterému svět nejspíš spěje...

...nad vším stojí Bůh.

Ne jako mocný hromovládce –

Ale jako ten, který „V troskách tvoří nové“ „Stírá slzy“ a „Dává napít vody života.“

Já jsem alfa a omega – počátek i konec. Říká Ježíš.

Po všech hrůzách přijde obnova –

Boží dílo neskončí fiaskem ... nicotou.

Vlády se nakonec ujme Zbitý Beránek

Ten, který se může zdát proti všem mocným oligarchům, diktátorům světa jako slaboučký a nepatrný.

Nakonec je to Beránek, kdo se ujme vlády, přinese pokoj a obnoví své stvoření.

Možná se může zdát taková vize – budoucího pokoje – slabou útěchou pro právě probíhající konflikty. Pro právě probíhající turbulence a nejradši bychom viděli Boha zasáhnout tady a teď. Ve velkém stylu.

Ale věřím, že i tak nepatrná – zbitá – ukřižovaná – naděje – může nakonec udělat strašně moc.

Může ředit všemožné obavy a strachy, které člověka paralyzují a vězní.

Může dodat člověku odvahu postavit se proti zlému.

– protože se můžeme orientovat k výhledu, že Zlo nebude mít konečné slovo.

Co je zásadní:

Vize budoucího pokoje je nadějí i pro ty, kteří se dobrého konce nedočkali – kteří zemřeli v konfliktu, v katastrofě, pronásledování, zavraždění.

Nic dobrého nakonec nepřijde vniveč.

Navíc – jak můžeme díky Bohu prožívat i v našem společenství – ono to není úplně tak, že by svět jenom ve zlém ležel a my museli odpočítávat konec světa. Boží království, které očekáváme v plnosti – se už teď prolamuje do našeho světa. Zažíváme ho ve vztazích s druhými, v pomoci – v sounáležitosti – v Boží blízkosti – tady a teď.

Prožíváme ho výrazně a soustředěně třeba právě při Večeři Páně, kterou dnes budeme na pozvání našeho Vzkříšeného Pána slavit.

Tak nám všem milé sestry a milí bratři přeji, aby v našem přemýšlení o budoucnosti měli kromě oprávněných obav své stálé místo i **naděje a důvěra v Boží budoucnost.**

Amen

Požehnání

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám;
ne jako dává svět, já vám dávám.
Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!